

Al Rei, la hisenda i la vida se li ha de donar, però l'honor és patrimoni de l'ànima, i l'ànima només és de Déu", ens recorda Calderón. Traduït a la vida moderna, això vol dir moltes coses. Una d'immediata i innegable: tenir principis no és ni còmode ni fàcil. Suposa un enorme component de solitud, surt car en energia i, habitualment, també en diners. Per una senzilla raó: la major part de les vegades, com deia Bill Bernbach, "els principis no són principis fins que et costen diners".

Estem envoltats. Confessem-ho. I tant de bo estiguéssim envoltats de bona gent, encara que fossin pocs. Però és just el contrari. Pretendre estar envoltat de molta i bona gent és d'il·lusos. El mercat dels interessats creix. Els murrís es mouen bé i mercadegen millor que la majoria, perquè són els reis de jugar per només guanyar ells. Són els reis del "com ho tenim, allò".

Atents a ells, perquè la gent sense principis no té lleialtats, només té interessos. Que no ens sorprengui el final amarg del tracte amb ells: només és

Defensar-se per dignitat

Jordi Nadal

qüestió de temps, però, a la llarga, ens seran deslleials. Envoltar-se de gent així és molt perjudicial, encara que ens costi veure'ls i reconèixer-los, perquè ens pensem que estan al nostre costat. No ens enganyem amb desitjos innocents de voler veure bona gent on no n'hi ha. És un error. Continua sent vàlida la frase tan citada d'un polític conegut quan va dir: "A terra, que venen els nostres".

De vegades, t'has de defensar, fins i tot, via tribunals. És dur anar a judici. Quan toca fer-ho, caldria assumir que no es va davant un tribunal per guanyar, sinó per defensar qui ets, què és allò que t'importa i el que cal defensar.

La sentència caurà d'una banda o de l'altra, i pot dependre del criteri del jutge en l'aplicació de les lleis. Però decidir per què batre's només depèn d'un mateix. Deixar-se dominar, humiliar o esclafar sense defensar-se és haver perdut la partida abans de començar-la.

Alguns plets es guanyen i d'altres es perden. Cal considerar que tots mereixin l'esforç, perquè s'ha de lluitar per una cosa que té a veure amb un ideal. Ser ciutadà actiu i participatiu en la societat en què es viu és difícil i incòmode, però és l'única manera d'exercir amb dignitat i decència la pròpia llibertat. Sigui com sigui, defensem l'essencial. Fem-ho de debò, ja que, com va dir Aristòtil, "només hi ha felicitat on hi ha virtut i esforç seriós, ja que la vida no és un joc". Ja n'hi ha prou de pensament ensucrat. Exposem les veritats a la llum i avancem. Benaurats contratemps.●